

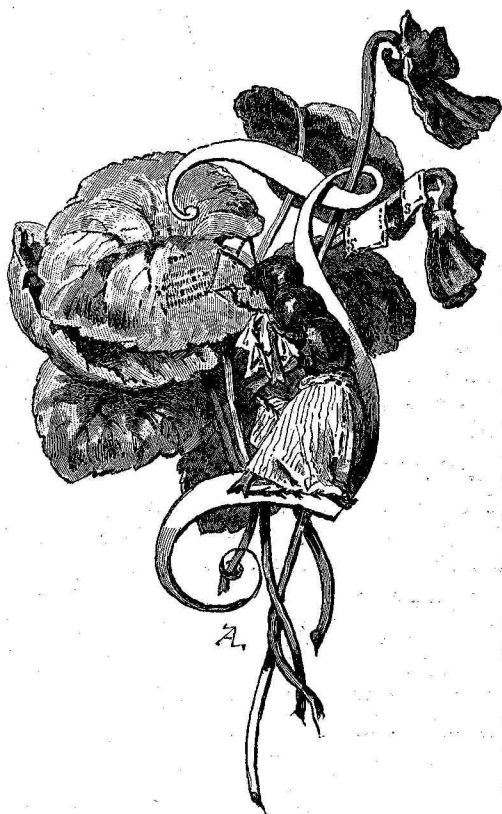
ΑΡΙΘΜ. 12.
Τόμος Α'.

Συνδρομή, αρχομένη από 1. Ιανουαρίου εκάστου έτους, έτησια μόνον και προπληρωτέα:
Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 20 ή μάγκ. 16.

ΕΤΟΣ Α'.
τῇ 15/27. Ιουνίου 1885.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΜΥΡΜΗΚΑ

(γραμμένον δια τούς ανθρώπους).

στορίας θέλετε; — Έβγῆῃά ποτε εἰς τὸ δάσος διὰ ναῦρω ἓνα παραμῦθι. Ἐκεῖ εἶδα ἓνα μύρμηκα ἔξαπλωμένο ἔς ἓνα νεραύλακα μόλις ἤμποροῦσε νὰ σηκώσῃ ἔσθὸν ἀέρα καὶ τὰ ἔξῃ του ποδάρια, κ' ἐφώναζε μὲ λεπτὴ λεπτὴ φωνὴ μυρμηκιστί:

— Βοήθεια, ἀδελφια, βοήθεια, πνίγομαι!

Ἐτρεῖα ἀμέσως καὶ τὸν ἔβγαλα ἀπὸ τὸ νερό, ἀλλὰ πρῶτα τὸν ἐξάπλωσα ἔσθῃ

ράχι, διὰ νὰ μὴ ἔμπορέσῃ νὰ φύγῃ, καὶ τοῦ εἶπα!

— Διὰ νὰ μοῦ ἀποδώσῃς τῶρα καὶ σὺ τῇ χάρι, ποῦ σοῦ ἔκαμα, πρέπει νὰ μοῦ διηγηθῇς μίαν ἱστορίαν, διότι σεῖς οἱ μύρμηκες γυρνᾶτε πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου, καὶ πρέπει νὰ ἔξέυρετε πολλὰς ἱστορίας.

— Βέβαια, βέβαια, ἀπήντησεν ὁ μύρμηκας καὶ ἐστέναξε, διότι δὲν ἦτον ἀναπαυτικά ἔξαπλωμένος. „Τὸ λοιπόν: μιά φορὰ κ' ἔναν καιρό, ἓνας μύρμηκας εἶχεν ἓνα κοπάδι ἀπὸ

ἔξ παλαιὰς παλαιὰς ἀφίδες, ἐκείναις δηλαδὴ ποῦ τῆς λέτε σεῖς ψείραις τῶν φύλλων. —

— Στάσου, εἶπα, δὲν θέλω ν' ἀκούσω τίποτε γιὰ ψείραις· αὐταῖς δὲν ἔχουνε καμμιά ποίησι. . .

— Ἐτση αἱ! εἶπε καὶ μὲ θυμὸν ἐγύρισε μονομιᾶς κ' ἐστάθηκε ἔσθῃ ποδάριά του, ἐν ᾧ συγχρόνως μ' ἐκύτταξε μὲ κάτι λοξὰ βλέμματα. — Ἐτση! καὶ σὺ τὸ λοιπὸν εἶσαι ἀπὸ κείνους ποῦ σηκώνουν τὴ μύτη τους, ὅταν φρόνιμοι καὶ γνωστικοὶ ἄνθρωποι ὁμιλοῦν γιὰ τὸ καλλίτερο πρᾶγμα ποῦ ὑπάρχει ἔσθὸν κόσμῳ, γιὰ τὴν περιουσίαν τους καὶ τὰ κτήματά τους, γιὰ τὸ φαγί τους καὶ τὸ ποτό τους; Θέλεις καὶ σὺ κάτι ἔκτακτο; Ἄς ἦνε δὰ, ἔξέρω μιά ἱστορίαν, ποῦ λὰς κ' εἶνε γιὰ σένα καμωμένη καὶ δι' αὐτὸ κύτταξε νὰ μὴ τὴν ξεχάσῃς. Ἀφῆσέ με μόνον νὰ περπατῶ, γιὰτὶ τότε ἔμπορῶ καλλίτερα νὰ διηγούμαι. Μὴ φοβᾶσαι, δὲν θὰ σοῦ ἔξεφύγω· σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ μύρμηκες πάντοτε λέγουν τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἦνε θυμωμένοι, τὸν ἀφῆκα νὰ τρέχῃ καὶ νὰ διηγῆται τὰ ἀκόλουθα:

— Ἐστὸ χωριό μας ζοῦσε μιά μυρμηκίαινα χήρα καὶ εἶχε ἓνα μοναχογιό. Ὅτι ἦτανε μοναχογιός, ὁ καθένας ἀμέσως ἔμπορῶσε καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ τὸ καταλάβῃ. Διότι ἀντὶ νὰ φορῇ ἓνα ἀπλὸ μαυριδερό φόρεμα, καθὼς εἶνε συνήθεια ἔς ἐμᾶς τὰ ἄλλα ἐργατικά καὶ τίμια μυρμηκία τοῦ δάσους, τὸ παλληκάρι μας αὐτὸ εἶχε κίτρινα δακτυλίδια ἔσθὸ κεφάλι καὶ ἔσθὸ κορμί του, καὶ ἡ μητέρα του ἔλεγεν, ὅτι ἦτανε ἀπὸ χρυσάφι καὶ τὸν ὠνόμαζε πρίγκηπά της κ' ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, γιὰ νὰ γελοῦμε, τὸν λέγαμε ἐπίσης πρίγκηπα. Ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς ἐφαντάσθη, ὅτι πραγματικῶς ἦτο πρίγκηψ καὶ ἔτση ἡ μητέρα του ἠναγκάσθη νὰ τοῦ κάμῃ ἓνα σοφὰ ἀπὸ φύλλα βρύων, κ' ἐπάνω ἔς αὐτὸν τὸν σοφὰ

ἐκάθητο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξαπλωμένος κ' ἐμάθαινε νὰ χα-
σμουριέται· αὐτὸς ἐθεωροῦσε τοῦτο ἀριστοκρατικό, διότι
ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μύρμηκες δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ γυμνασθοῦμε
᾿στὸ χασμουρίσμα.

Φυσικὰ ᾿σαν πρίγκηψ ἤθελε καὶ νὰ τρώγῃ, ὥστε ἡ μη-
τέρα του πάλιν ὅλην τὴν ἡμέραν μόνον δι' αὐτὸν εἰργάζετο,
καὶ ἐπειδὴ εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ δου-
λεύῃ μαζὶ μας, ὅταν ἐβγάζαμεν τὰ αὐγὰ εἰς τὸν ἥλιον, ἐν-
νοεῖς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατῴρθωνε νὰ τελειώσῃ ὅλαις ταῖς δου-
λειαῖς της, ἂν δὲν τὴν βοηθοῦσεν ἡ Σισή. — Αἶ, ὡμορφη
δὲν ἦτον ἡ καυμένη ἡ Σισή· ἦτανε μικρή, μελαχροινὴ πολὺ
καὶ ἡ μέση της ἀκόμη δὲν ἦταν τόσο λεπτή, ὅσον ἡ μέση
τῶν ἄλλων μυρμηκοπούλων· στήθόδεσμο ποτέ δὲν φοροῦσε,
γιατί, ἔλεγε, πῶς τὴν ἐμπόδιζε ᾿στὴν ἐργασία. Ἄ, πολὺ ἐπι-
μελὴς ὅμως ἦταν ἡ Σισή. Ὡσοῦ νὰ στρίψῃς ᾿μάτι ἐτρεχε
κ' ἔφερε τὰ αὐγὰ της ᾿στὸν ἥλιο, ἄρμεγε τὸ κοπάδι τῶν
φειρῶν της καὶ πῆγαινε τὸ γάλα τους ᾿στὸν πρίγκηπα, κ'
ἀπ' τὴν χαρὰ της ἐγίνονταν κατάμαυρη ᾿στὸ πρόσωπο, ἂν
καμμιὰ φορὰ αὐτὸς ἐσήκωνεν ὀλίγον το
κεφάλι του ἀπ' το σοφὰ
καὶ χασμῶμενος τῆς
ἔλεγε: — „Νόστιμο
εἶνε, φέρε κι' ἄλλο,
Σισή“. Τότε αὐτὴ πάλιν
ἐτρεχε περισσότερο
χάριν του καὶ ᾿στὰ χα-
μένα ἐγὼ τῆς ἔλεγα
ἐκατὸ φοραίς.

— Ἡ πολλὴ κα-
λωσύνη εἶνε μωροσύνη,
Σισήκα, καὶ μὴ περι-
μένης νὰ σὲ πάρῃ αὐ-
τὸς γυναικῆ· εἶνε πάρα
πολὺ ὑπερήφανος.

Τότε δὰ ἔφευγεν
ἀπο κοντά μου, ᾿σαν νὰ
τῆς εἶχαν βάλει νέφτι, καὶ ὅσαις φοραῖς τὴν ἠκολούθησα, πάν-
τοτε τὴν εὗρισκα μέσα ᾿ξὲ φύλλα ἀπὸ ἀγριομυῖσωτο· αὐτὰ δὰ
ἦτανε τὸ ἡμερολόγιό της καὶ ἐκεῖ ἔγραφε μ' ἓνα λεπτὸ ποδάρι
μύγας διάφοραις ἀνοησίαις περὶ τοῦ εὐγενοῦς πρίγκηπος καὶ
τῆς πτωχῆς δούλας, καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι κανεὶς δὲν ἔβλεπε καὶ
δὲν ἐγνώριζε, τί κάμνει. Ἐγὼ ὅμως πάντοτε ἐτρεχα κατόπι
της καὶ ἐδιάβαζα τὰ γραφόμενα, βέβαια μόνον ἀπὸ συμ-
πάθειαν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ ἄλλαις μυρμηκοπούλαις ἔπαιρ-
ναν τὸ „τέι τους μὲ μύγαις“, ἡ Σισή ἐκάθητο καὶ ἔκαμνε
μαντήλια ἀπὸ ἐρεικόφυλλα, τὰ ὅποια εἶνε μὲν ὀλίγον σκληρὰ
καὶ τσουγκρανίζουν, ἀλλὰ εἶνε γερά καὶ βαστοῦν πολὺ, καὶ
ἡ Σισή ἦτο πρακτικὴ μὲ ὅλαις της ταῖς ἀνοησίαις εἰς τὸ
μυοσωτικὸν ἡμερολόγιον. Πέντε δωδεκάδες μαντήλια εἶχε
κατασκευάσει καὶ ᾿ξὲ καθενὸς γωνία μὲ το δεξι χεράκι της
εἶχε γράφει τὸ ὄνομα Σισή καὶ ἓνα φύλλο μυοσωτίδος.
Ἐχρειάζετο τῷ ὄντι τόσα μαντήλια, διότι πολὺ ἔκλαιεν, ἡ
καυμένη ἡ Σισή.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ πρίγκηψ ᾿ξὲ ᾿κείνα τα χρόνια, ποῦ
κ' ἡμεῖς οἱ μύρμηκες πρέπει νὰ πανδρευθοῦμε, καὶ νὰ ποῦμε
τὴν ἀλήθεια, μεθ' ὅλην του, ἡ καλλίτερα ἀκριβῶς, διὰ τὴν
τεμπελιά του καὶ τὴν ὑπερηφάνειά του ἐλατρεῦτο ἀπὸ ὅλαις
ταῖς μυρμηκοπούλαις, ὥστε κάθε μιὰ τρέχοντας ἤθελε τὸν
πάρει. Αὐτὸς ὅμως εἶχε σηκώσει τὴ μυτίτσα του πολὺ

ὀψηλὰ καὶ δὲν τῷ ἤρεζε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Σουσοῦ, ἡ ὁποία
φοροῦσε κόκκινη φοῦστα καὶ ἦτον ἡ ὠραιότατη δεσποινὴς
τοῦ χωριοῦ μας. Εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ γυρίσῃ ᾿στὸν κόσμον
καὶ νὰ ζητήσῃ γυναικῆ, ποῦ νὰ ᾿ῖνε ἔκτακτο πρᾶγμα. Τότε
ἐγὼ εἶχα εἰπεῖ ᾿ς ἓνα γείτονά μου: Ἡμεῖς οἱ μύρμηκες
ἐστρώσαμεν ὁλόκληρον δρόμον ἀπὸ ἓνα χοντρὸ πεῦκο ᾿ξὲ
ἄλλο, ᾿ξέρουμε ὅλα τὰ μονοπάτιά του καὶ καθημέρα γυρ-
νοῦμε ᾿ς αὐτά, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δρόμον ἔχουμε ὠραιό-
τατα δωμάτια καὶ μεγάλαις ἀποθήκας, γεμάταις ἀπὸ φυλ-
λόφειραις καὶ ψημέναις ἀράχλαις. Αὐτὸς εἶνε ὁ ᾿δικός μας
κόσμος καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ὠραιότατος ποῦ ᾿μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ
᾿στὸν κόσμον — κ' ἐδῶ βλέπεις τὸ παλληκάρι μας νὰ γυ-
ρεύῃ κᾷτι ἔκτακτο!

Τίποτε δὲν ὠφέλησεν, ἂν κ' ἔλεγα εἰς τὴν μητέρα του:
„Ὁ ὕψων ἐαυτὸν ταπεινώθησεται καὶ ὁποῖος σηκώνει τὸ
μοῦτρό του ᾿στὰ σύννεφα, αὐτὸς σπᾶνει κατὰ γῆς τὸ ποδάρι
του.“ ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διὰ ταῖς καλαῖς συμβουλαῖς
μου, ἐκρέμασε τὰ μοῦτρα καὶ ἔστειλε τὸ παιδί της ᾿στὰ ξένα.

Ἀργότερα βέβαια ἀπο
τὸν πόνο τοῦ χωρι-
σμοῦ, ἀπέθανεν ἡ καυ-
μένη.

Ὅταν ἐπεσκέφθηκα
ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ
μυῖσωτο, εἶδα ἐπάνω
του μιὰ καρδιά ζω-
γραφισμένη καὶ κομ-
μένη ἴσια ᾿στὴ μέση
καὶ σκεπασμένη ἀπὸ
μιαν πολὺδάκρυον ἰτέαν.
Εἶχα πολὺ συγκινηθῇ
καὶ ἔτρεξα νὰ παρη-
γορήσω τὴ Σισή· ἐκά-
θητο ᾿ξὲ μιὰ τρύπα ἀπὸ
βρυόφυλλα καὶ εἶχα
᾿μπροστά της ἀπλω-
μένα ὅλα της τὰ μαν-
τήλια,

διὰ νὰ στεγνώσουν εἰς τὸ φεγγάρι· ὅλα ἦσαν νερο
ἀπο τα πολλὰ της δάκρυα. Μόλις ἐτοιμάσθηκα ν' ἀνοίξω
τὸ στόμα μου, αὐτὴ ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μου καὶ ἀπὸ τότε τὰ
μάτια της ἔμειναν ἀπὸ κλάμματα πρισμένα καὶ ἐγίνεν ὅλως
διόλου λιγνὴ, τὸ ὅποιον ἄλλως τε πολὺ καλὰ τῆς ἐπῆγαινε.

Τὸ πρίγκηπόπουλο ὅμως ἐτρεχε ᾿μέρα νύχτα καὶ δὲν
᾿μποροῦσε ναῦρη γυναικῆ, ἡ ὁποία νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἀρεκτά.
Μιὰ φορὰ μόνον ἔδωκε ᾿ς ἓναν κορυδαλὸ μιὰ παραγγελιά,
ὁ ὁποῖος ὅμως ᾿πέταξεν ἀπὸ ᾿πάνω του ᾿σαν νὰ μὴν εἶχεν
ἀκούσει τίποτε.

Μιὰ βραδυὰ ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ὑποκάτω ἀπὸ κᾷτι
δένδρα, τὰ ὅποια, καθὼς μᾶς διηγείτο κατόπιν, δὲν εἶχανε
στενὰ καὶ σουβλερὰ φύλλα ᾿σαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ δένδρα, ἀλλὰ
πλατεῖα καὶ μαλακὰ καὶ πιδ μεγάλη καὶ δυνατὴ φωνή, ὅταν
ὁ ἀέρας τὰ ἔκαμνε νὰ ὁμιλοῦνε. Ἐκεῖ ἀμέσως τοῦ ἀρεσε,
καὶ ἐσκέφθη: „Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θαῦρον γυναικῆ.“

Καὶ προτοῦ ἀκόμη ἀποτελειώσῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν του
ἐφωτίσθηκεν ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ κόκκιναις σπιθοφω-
ταῖς, αἱ ὁποῖαις ἐχόρευαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅταν μιὰ ἀπο
αὐταῖς ἐκάθησε ᾿ς ἓνα βρύο, εἶδεν ὁ μύρμηκας, ὅτι ἦτο κόκ-
κινη κανθαροπούλα.

Ἀμέσως τότε τὴν ἐρωτεύθηκε θανάσιμα καὶ εἶπε „Αὐ-
τήνα ἡ καμμιὰ!“ καὶ σηκώθηκε ᾿στὰ πσιανά του ποδάρια

„Νόστιμο εἶνε, φέρε κι' ἄλλο, Σισή“.

καὶ τῆς εἶπε: „Ὠραία μου δεσποινὶς Σπινθηροῦλα, σὲ ἀγαπῶ· θέλεις νὰ γίνῃς γυναικᾶ μου;“ — Ποιὸς τιτιρίζει ἔτση ἐκεῖ κάτω; ἠρώτησεν ἡ κόκκινη δεσποινὶς καὶ κύτταξε γύρω της, δια νὰ ἰδῇ. „Φοῦ, τί σιχαμερὸ ζῶο! Ἐξαδέλφη μου πυγολαμπίδα, φέρε γλήγορα τὸ ἀμπουλάκι μου, γιατί λιγοθυμῶ!“

Ἡ εξαδέλφη της ὅμως, ἡ πυγολαμπίδα, δὲν ἦλθε, γιατί ἐχόρευε μὲ μιὰ νεώτερη κανθαροπούλα καὶ τοῦτο τὸ εἶδεν ἡ Σπινθηροῦλα καὶ ἠρώτησε: „— Τί θέλεις ἀπὸ ἐμένα, ἐσὺ ἄσχημε, μικρὲ καὶ λιγνὲ κάβουρα;“

— Δὲν εἶμαι κάβουρας, εἶμαι μύρμηκας καὶ πρίγκηψ μάλιστα, εἶπε προσβεβλημένος ὁ μυρμηκονεὶός μας, καὶ ἐπescen εἰς τὰ γόνατα καὶ σήκωσε τὰ μπροστινὰ ποδάρια του ἱκετευτικῶς πρὸς τὴν κόκκινη δεσποσύνη· γιὰ τί ἀφ' οὗ τὸν περιφρονοῦσε, ἔτση περισσότερο τοῦ ἤρεσε καὶ ἔπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὴν πάρῃ!

— Ἄν θελήσης νὰ γίνῃς γυναικᾶ μου, εἶπε, θὰ κάθισαι ὅλην τὴν ἡμέραν ἔσθ' σοφᾶ καὶ θὰ τρώγῃς ὅ,τι θέλῃς. —

„Ἄν γίνῃς γυναικᾶ μου, θὰ κάθισαι ἔσθ' σοφᾶ κτλ.“

— Καὶ τὸ βράδυ θὰ χορεύω μὲ τὴν πυγολαμπίδα; ἠρώτησεν ἡ Σπινθηροῦλα.

Αὐτὸ δὲν τοῦ ἤρεσε τοῦ μύρμηκα, ἐπειδὴ ὅμως ἤθελε καὶ καλὰ νάχη γυναικᾶ, ἡ ὁποία νὰ ἴσχυται νὰ λάμπῃ καὶ νὰ χορεύῃ ἔσθ' ἀέρα, εἶπεν εἰς ὅλα ναί, καὶ ἔτση καταδέχθηκεν ἡ Σπινθηροῦλα ν' ἀποφασίσῃ νὰ τοῦ πῇ: „Φίλησέ μου τώρα τὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ φώναξε τὴν εξαδέλφη μου, διότι ἐμπροστὰ της πρέπει νὰ σὲ πάρω ἄνδρα.“

Μόλις εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια καὶ αἶφνης ἐφύτρωσαν τοῦ μύρμηκα φτερά, καὶ τοῦτο γίνεται πάντοτε, ὅταν οἱ μύρμηκες ἀγαπῶνται πάρα πολὺ μετὰξὺ τους, καὶ τότε νομίζουν, ὅτι τὰ φτερά τους εἶνε τὰ ὠραιότερα, ποῦ ὑπάρχουν ἔσθ' ὁ κόσμος, καὶ ὅτι θὰ τὰ ἔχουν διὰ βίου, ἀδιάφορον ἂν καθ' ἡμέραν βλέπουν πόσο γλήγορα πέφτουν τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου τὰ φτερά. Αἶ, αὐτὸ εἶνε μία ἀπὸ ταῖς ἀνοησίαις, ποῦ ἔχουν τὰ μυρμηκόπουλα.

Ἔτση ἐνόμιζε καὶ ὁ ἴδιός μας πρίγκηψ, καὶ ἐπειδὴ ἦτο τώρα πτερωτός, ἐπέταξε μὲ τὴν γυναικᾶ του ὅλην τὴν νύκτα καὶ ἐφθασε μαζὶ της πρὶν ἀκόμη ἔβγῃ ὁ ἥλιος ἔσθ' ὁ χωρίο μας. Μᾶς ἐξύπνησαν ὅλους, διὰ νὰ θαυμάσουμε τὴν κυρία Σπινθηροῦλα, καὶ τὰ μυρμηκόπουλα μας ὅλα εἶχον ἔστρελλομένη γιὰ τὸ κόκκινο φόρεμά της, ἐγὼ ὅμως καὶ οἱ ἄλλοι γνωστικοὶ οἰκοκυρεῖς ἀμέσως εἶπαμεν. — Αὐτὴ δὲν ξέρεῖ νὰ βαστάξῃ οἰκοκυρεῖο, καὶ θὰ ἔξοδεύῃ τόσα, ποῦ ὁ

ἄνδρας της θὰ βουτηχθῇ ἔσθ' ἡμέρας ἕως τ' αὐτιά. Γιατὶ γυναικες, ποῦ λάμπουνε καὶ πετοῦνε, δὲν ἔχουν καμμιά ἀξία.

Ἔτση ὅμως δὲν ἐσκέπτετο καὶ ὁ κύρ πρίγκηψ μας· αὐτὸς ἐχόρευσε μὲ τὴν Σπινθηροῦλα ἕως τὸ πρωῒ, ὕστερα αὐτὴ ἐπλάγιασε ἔσθ' ὁ σοφᾶ του καὶ αὐτὸς ἔξαπλώθηκε κάτω ἔσθ' ὁ χῶμα.

Ὅταν ὅμως τὸ μεσημέρι ἐξύπνησε καὶ γύρισε νὰ κυττάξῃ τὴν γυναικᾶ του, μὲ ἀπελπισία εἶδε νὰ κοιτεται ἐκεῖ καὶ νὰ χασμάται ἕνας ἄσχημος, μαῦρος κύνθαρος.

— Ποιὰ εἶσαι σύ, ἄσχημομῦρα, καὶ ποῦ εἶνε ἡ ὁμορφὴ γυναικοῦλά μου; ἐφώνησε μὲ τρόμον.

— Κύτταξ' ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Σπινθηροῦλα, — διότι αὐτὴ ἦτον ὁ ἄσχημος κύνθαρος, — μήπως νομίζεις, ὅτι ἀφ' οὗ ὅλην τὴν νύκτα χορεύσω, ἴσχυμαι νάχω τὸ πρωῒ κόκκινα καὶ δροσερὰ μάγουλα; Ἐγὼ ἡμικρανίαν, — τρέξε τώρα νὰ μοῦ φέρῃς νὰ φάγω· πρὸς τὸ παρὸν ἀρκοῦν ἔξῃ ἀνθοπέτλα γερμάτα ἀπὸ δροσόκρασο καὶ ἔξῃ φωμάκια ἀπὸ μέλι ἀνεμώνης. Λοιπὸν τί μὲ κυττάξεις ἔτση; Τρέξε, κάμε, γιατί πεινῶ.

Τότε ὁ πρίγκηψ ἐχτύπησε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο μπροστινὰ του ποδάρια καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν Σισή· αὐτὴ κουβαλοῦσεν αὐγὰ καὶ εἶχε βρέξει μὲ τὰ δάκρυά της δώδεκα μαντήλια.

— Βοήθησέ με, ἐγὼ μονάχος δὲν ἴσχυμαι νὰ τὴν θρέψω, ἐφώνησε.

Ἡ Σισή τὸν ἐβοήθησε τότε νὰ κόψῃ ἄνθη τοῦ Μαΐου, καὶ νὰ ζυμώσῃ ψωμὶ ἀπὸ τὴν σκόνι τους, μονάχη της ὅμως δὲν ἴσχυται νὰ τελειώσῃ τόσαις δουλείαις.

Πρωτὴ φορὰ τότε ἔσθ' ἡ ζωὴ του ἔπρεπε νὰ δουλέψῃ καὶ ὁ πρίγκηψ, καὶ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν τοῦ πονοῦσαν καὶ τὰ ἔξῃ του ποδάρια καὶ αἱ δύο κεφαλαὶ καὶ ὅλο τὸ σῶμά του, ὥστε ἐστέναζεν ἐλεεινὰ ἀπὸ τὸν κόπον, καὶ δι' αὐτὸ ἡ Σισή ἔβρεξε μὲ τὰ δάκρυά της ἄλλα δώδεκα μαντήλια.

Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ἡ Σπινθηροῦλα ἦτον ἀχόρταστη, καὶ κοντὰ ἔσθ' ὅλην πολλὴν ἐργασίαν, τὴν λύπην καὶ τοὺς πόνους ἐπescan τοῦ μύρμηκα καὶ τὰ πτερά, χωρὶς μάλιστα νὰ τὸ καταλάβῃ. Ἡ Σισή ὅμως τὸ παρατήρησε καὶ ἔκλαυσε κρυφίως.

Δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη βράδυ καὶ διὰ μιᾶς τὸ χωρίο μας ἐφωτίσθηκε ἀπὸ σπιθοφωταῖς. Γλήγορα τότε ἐφόρεσε καὶ ἡ Σπινθηροῦλα τὸ χρυσὸ φόρεμά της, καὶ τὰ μάγουλά της ἔγιναν δροσερὰ καὶ κόκκινα καὶ ἐπέταξεν εἰς τὸ χορὸ μὲ ταῖς πυγολαμπίδες.

— Στάσου, στάσου, πάρε κ' ἐμένα μαζὶ σου, θέλω κ' ἐγὼ νὰ χορέψω, ἐφώνησεν ὁ μύρμηκας.

Ἡ Σπινθηροῦλα τὸν κύτταξε μιὰ ἀπὸ ἄπάνω ἕως κάτω καὶ ἠρώτησε μὲ περιφρόνησιν. „Ἐχεις φτερά γιὰ νὰ πετᾷς ὕψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα;“

Τότε ἐγύρισε κ' ἐκύτταξεν ὁ πρίγκηψ τὸ κορμὶ του, καὶ εἶδεν, ὅτι τοῦ εἶχον πέσει τὰ φτερά καὶ ἀπὸ τὴν ἐκπληξί του εἶπε βλακωδῶς: — Ἀλλὰ ἐγὼ εἶχα!

— Βέβαια, εἶπεν ἡ Σπινθηροῦλα, αὐτὴ ἀκριβῶς εἶνε ἡ διαφορὰ μετὰξὺ μυρμηκῶν καὶ μυρολόγων· σεῖς ἔχετε φτερά μόνον μιὰ νύκτα καὶ ἡμεῖς ὅλην μας τὴν ζωὴν. Δι' αὐτὸ κ' ἡμεῖς χορεύομεν ὕψηλὰ εἰς τὸν ὠραῖον ἀέρα, ἐν ᾧ σεῖς σέρνεσθε κάτω ἔσθ' ὁ χῶμα.

— Καὶ γιατί λοιπὸν ζῶ, ἂν δὲν πρέπη νὰ χορεύω; ἠρώτησεν ὁ μύρμηκας.

— Γιὰ νὰ ἐργάζεσαι, ἀπήντησεν ἡ Σπινθηροῦλα.

Ἔτση ἐξηκολούθησε νὰ γίνηται ἡ ἴδια ἱστορία πολλαῖς

ημέραις. Τὴν νύχτα ἡ κυρία Σπινθηροῦλα ἐχόρευε, καὶ ὁ μύρμηκας ἐπλάγιαζε ἔσθ' ὡμα κάτω ἀπὸ τὸν σοφᾶ διότι δὲν ἔτολμοῦσε πλέον αὐτὸς νὰ καθήσῃ ἔς αὐτόν, διότι ἀνῆκε ἔσθ' ἄριστοκράτιδα γυναῖκά του, καὶ τὴν ἡμέραν ἡ Σπινθηροῦλα ἐκοιμάτο, ἔτρωγε καὶ ἐφαίνετο ἄσχημη, ἐν ᾧ ὁ πρίγκηψ μας ἔφερε φαγὶ καὶ πιστὸ καὶ καθημέραν ἐλίγνευεν ἀπὸ τὴν πολλὴν ἐργασίαν καὶ το πολὺ σέβας διὰ τὴν ἐκτακτὴν γυναῖκά του.

Ἐνα πρωῒ ὅμως, ὅταν ἐξύπνησε, δὲν εἶδε τὴν Σπινθηροῦλα νὰ κοιμάται ἔσθ' ὡμα, διότι καὶ μὲ ὅλην τὴν καλὴν περιποίησιν ἔσθ' ὡμα μὴ εἶχε πολὺ στενοχωρηθῇ, καὶ ἔφυγε μὲ τὴν ἐξαδέλφη της, τὴν πυγολαμπίδα, καὶ ποτὲ δὲν γύρισεν ὀπίσω.

Τότε ἀπ' τὴν χαρὰ του ἐπήδησεν ὕψηλὰ ὁ πρίγκηψ καὶ ἔτρεξε ναῦρη τῇ Σισί, ἡ ὁποία ἔρριξεν ὅλα της τὰ μαντήλια εἰς τὸ λάκκο μαζὶ μὲ τὸ ἡμερολόγιό της, διότι δὲν εἶχε πλέον καιρὸν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ γράφῃ· ὁ μύρμηκας τὴν ἐνυμφεύθηκε καὶ ἐξαπλώθηκε πάλιν ἔσθ' ὡμα, ἐν ᾧ αὐτὴ ἐδοῦλεν δι' αὐτόν. Δὲν πειράζει ὅμως, γιατί ἦταν συνειδημένη, καὶ ὅταν ἀπέκτησε πολλὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα εἶχαν ὅλα λεπτὴ μεσίστα καὶ μιὰ κόκκινη ζώνη, ἡσθάνετο τὸν ἑαυτὸν της τὴν πλέον εὐτυχισμένη μωμῆκα τοῦ κόσμου. Καὶ ὁ ἄνδρας της ἦτον εὐτυχής, γιατί εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν „ἐκτακτὴν“ γυναῖκά του καὶ ἔσθ' ὡμα πάλιν ἐξηπλώνετο ἔσθ' ὡμα του.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔπεθαναν, ζοῦν ἀκόμη, καὶ γὰρ νὰ τοὺς ἰδῇς κοντὰ εἰς τὰ ποδάρια σου δὲν χρειάζεσαι ἄλλο παρὰ ν' ἀνοίξῃς κομμάτι περισσό-τερο τὰ μάτια σου.

τῆς παροιμίας ταύτης. Καὶ πολλάκις οὗτοι χαίρουσιν ἐξ ὅλης καρδίας, ἂν οἷός τις δευτερεύων λόγος, ὡς π. χ. ἡ ἐκλογὴ ἐπαγγέλματος φίλου τινὸς ἢ ἡ σύστασις ὕψηλοῦ προστάτου ἢ καὶ εὐνοϊκὴ τις κατ' ἐπιφάνειαν περίστασις ἐπιφέρωσι τὴν κρίσιν. Καὶ ἐν τούτοις ἡ τοιαύτη ἐκ τῆς βασάνου ἀπαλλαγὴ, δι' ἀποφάσεως ἐκ δευτερευόντων λόγων, εἶνε

ΠΡΟΣΟΝΤΑ ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ ΕΚΛΟΓΗ.

Ἡ ἐκλογὴ εἶνε βάσανος — λέγει γερμανικὴ τις παροιμία. Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ὁ ἄνθρωπος ἐφείλει νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα του, εἶνε ἀκριβὼς ἐκεῖνος, ὅτε οἱ νέοι καὶ πρὸ πάντων οἱ γονεῖς των αἰσθάνονται ζωηρότατα τὴν ἀλήθειαν

μόνον ἀπλὴ ὑπεκφυγὴ λίαν ἀμφιβόλου ἀξίας, δυναμένη πολλάκις νὰ συντελέσῃ μᾶλλον εἰς τὴν κακοδαιμονίαν τοῦ ἀνθρώπου παρὰ εἰς τὴν εὐτυχίαν του. Ἐφ' ὅσον τὸ μέλλον ἐνὸς ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ὀρθῆς ἐκλογῆς τοῦ βιοποριστικοῦ αὐτοῦ ἐπαγγέλματος, εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴ ἐπαφίνηται αὐτὴ εἰς τὴν συγκυρίαν καὶ τὴν τυχαίαν πλοκὴν τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν περιστάσεων. Οἱ νοήμονες καὶ φιλόστοργοι γονεῖς βεβαίως οὐδαμῶς ἡσυχάζουσι πρὶν ἢ διαγνώ-